

γλυκόνωμα τό, Κ. Βάρναλ., Ν. Έστ. 18 (1935), 612 Ν. Καζαντζ., Θ. Κωμωδ. Καθαρτ. 6,80 — Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. ὄ ν ο μ α.

Τὸ οἶονεὶ γ λ υ κ ό, εὐχάριστον ὄνομα: Μόνο 'ς τὸ γλυκόνωμα τῆς γῆς τῆς Ν. Καζαντζ., ἐνθ' ἄν. Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Σ' ἀγκαλιάζω σφιχτά, δίχως χέρια! Χωρὶς γλῶσσα, χίλιες φορὲς, σὲ φωνάζω γλυκόνωμα! Κ. Βάρναλ., ἐνθ' ἄν.

γλυκόνομος ἐπίθ. Κρήτ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. ὄ ν ο μ α.

Ὁ ἔχων γλυκὺ, προσφιλὲς ὄνομα. β) Ὁ περιπόθητος, ἀξιολάπητος.

γλυκονταῆς ό, ἀμάρτ. γλυκονταῆς Θράκ. (Σουφλ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. ν τ α ῆ ς.

Θωπευτ., ό θεῖος.

γλυκόξανθος ἐπίθ. Γ. Βλαχογιάνν., Προπύλ., 1.68—Λεξ. Δημητρ.

Έκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ ξ α ν θ ό ς.

Ὁ ἔχων οἶονεὶ γλυκὺ, εὐάρεστον, ἀπαλὸν ξανθὸν χρῶμα ἐνθ' ἄν.: Γλυκόξανθη καὶ γελαστή αὐγὴ Γ. Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν.

γλυκοξάνοιγμα τό, ἐνιαχ. γλυκοξάνοισμα Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.)

Έκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο ξ α ν ο ί γ ω.

Τὸ γλυκὺ βλέμμα ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ὁλος ό κόσμος νὰ μοῦ πῇ κακὸ γιὰ τ' ὄνομά σου, δὲ δὸ ξεχνῶ ἐγὼ ποτὲ τὸ γλυκοξάνοισμά σου Νεάπ.

γλυκοξανοίγω Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.)

Έκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. ξ α ν ο ί γ ω.

1) Βλέπω, παρατηρῶ μετὰ γλυκύτητος Κρήτ. 2) Ἐρωτοτροπῶ διὰ νευμάτων Κρήτ. (Νεάπ.)

γλυκοξαποσταίνω Σ. Σκίπ., Νύχτ. Πρωτομαγ., 11.

Έκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. ξ α π ο σ τ α ί ν ω. Μετβ., ξεκουράζω κατὰ τρόπον γλυκύν, ἤπιον: Ποίημ.: Σ' τῶν ὀνείρων τῇ λίμνῃ γλυκοξαπόστασέ τη.

γλυκοξελιγώνω Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 321.

Έκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. ξ ε λ ι γ ώ ν ω.

Ξ ε λ ι γ ώ ν ω κατὰ τρόπον εὐχάριστον, γλυκύν: Ποίημ. Κ' οἱ θεαταὶ τριγύρω σας νὰ γλυκοξελιγώνωνται.

γλυκοξέφωμα τό, ἐνιαχ. γλυκοξέφωμα Κύπρ.—Λαογρ. 6 (1917), 399.

Έκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. ξ έ φ ω μ α.

Ἡ εὐχάριστος, ἡπία, γλυκεῖα χαρὰ: Ἄσμ.

Τῶν 'ς τὰ γλυκοξέφωματα βρίσκει τῶ' ἓνα θηρίον Λαογρ. 6 (1917), 399. Συνών. γ λ υ κ ο χ ά ρ α γ μ α.

γλυκοξέφωτα ἐπίρρ. Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Έκ τοῦ οὐδ. γ λ υ κ ο ξ έ φ ω τ ο ὡς οὐς. λαμβανομένου.

Περὶ τὸ λυκαυγές.

γλυκοξέφωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. πληθ. ὡς οὐς. γλυκοξέφωτα Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοξέφωτα Κύπρ.—Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. ξ έ φ ω τ ο.

Τὸ λυκαυγές ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τῶν τῶν τὰ γλυκοξέφωτα εὐρίσκει νὰ φύω Κύπρ.

Τῶν 'πά 'ς τὰ γλυκοξέφωτα ποὺ πᾶ' νὰ ξημερώσῃ, στίσις τῆς τ' ἀμμάδκια μου τῶ' ἓναν μεγάλοφ φῖν αὐτόθ.

Ποσπέρας ἐγεννήθηκεν τσ' οὐλ-λη νύκτα πορπάτεν, τῶν τῶν τὰ γλυκοξέφωτα ζητᾷ φουμὶν νὰ φάῃ αὐτόθ.

γλυκοξημέρωμα τό, Πελοπν. (Γαργαλ. Δίβρ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Ρόδ.—Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., 107. Περάσμ. καὶ χαιρετ., 168.13—Λεξ. Μπιγκ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ρημ. γ λ υ κ ο ξ η μ ε ρ ώ ν ω.

Ὁ περὶ τὴν χαρὰν οἶονεὶ γλυκύν, εὐχάριστος χρόνος ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. φρ.

Πάντα γλυκοξημέρωμα λαλοῦνε τὰ κοκόρια (ἐπὶ τῶν κατὰ συνήθειαν συμβάντων) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Τὴν νύχτα γλαίχ, χέλουβ βυζὶ καὶ τὴν αὐγὴν τὸ γάλα, τὰ γλυκοξημερώματα ποῦ 'σαι, γλυκεῖά μου μάννα; Ρόδ. || Ποίημ.

Ἡ Θράκη προικίό του, ὦ δόξα! Κε ἀπανωπροίκι μιὰ Ἑλλάδα πάλι 'ς τὴν τουρκεμένην Ἀνατολή, τῆς Ἰωνίας γλυκοξημέρωμα

Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ., τὸ γλυκὺ, ἀπαλόν, βλέμμα Κ. Παλαμ., Περάσμ. καὶ Χαιρετ., ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Γλυκοξημέρωμα ματιῶν σὰ νὰ ξανοίγω

τῆς Λιόκαλης τὴν ὄψη

Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοξημερώνω Ἡπ. (Θεσπρωτ. Μαργαρ.) Ἰων. (Σμύρν.) Κωνπλ. Παξ.—Ι. Πολέμ., Χειμωνανθ., 133—Λεξ. Μπιγκ. γλυκοξημερώνου Μακεδ. (Πεντάλοφ. κ.ά.)

Έκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. ξ η μ ε ρ ώ ν ω.

1) Ἀμτβ. κατὰ γ' πρόσ., προβάλλει, ἀναφάνεται ἡ αὐγὴ κατὰ τρόπον ἤπιον, εὐάρεστον, οἶονεὶ γλυκύν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Γλυκοξημέρωσ' ἡ αὐγὴ καὶ νύχτα εἶν' ἀκόμα, τὴ νύχτα ἔχεις 'ς τὰ μάτια σου καὶ τὴν αὐγὴ 'ς τὸ στόμα Ἰων. (Σμύρν.) Κωνπλ. || Ποίημ.

Κε ὅταν γλυκοξημέρωσε κ' ἐκίνησε νὰ φύγῃ, βροῖσκω τὴν πόρτα σφαιλιστὴ καὶ τὰ κλειδιά παρμένα

Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἀμτβ., ἐξυπνῶ κατὰ τὴν πρῶταν μὲ τρόπον εὐχάριστον, οἶονεὶ γλυκύν Ἡπ. (Θεσπρωτ. Μαργαρ.) Μακεδ. (Πεντάλοφ.) Παξ.: Ἄσμ.

Κε ὅσες κοιμοῦνται ἀγκαλιὰ νὰ γλυκοξημερώσουν Θεσπρωτ.

Ἐκεῖ νὰ φάῃ, ἐκεῖ νὰ πιῇ | καὶ νὰ γλυκοξημερωθῇ (ἐξ ἐπὶφ.) Παξ.

